

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

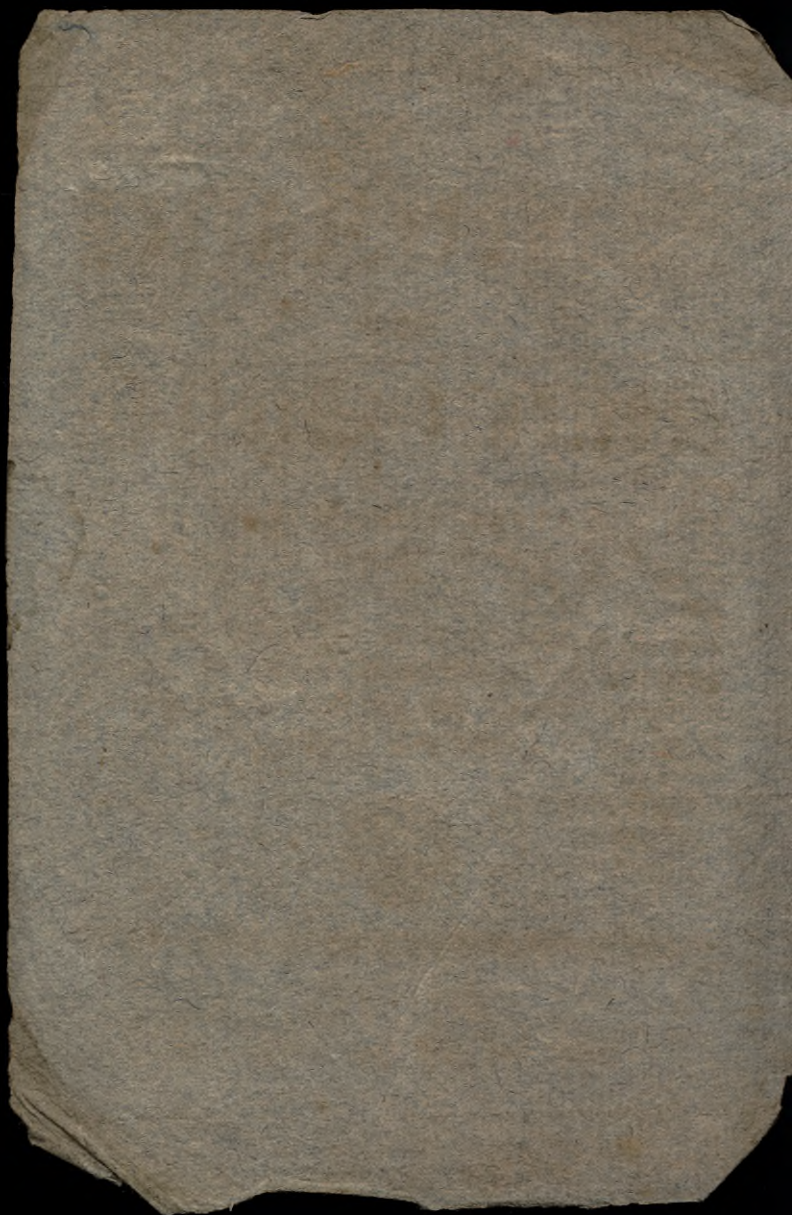
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1870

R. T. E.
T. G.

En öfwer mättan ganska rolig Saga,

Om

Måster = Katten

Eller

Katten i Stöflar,

Denne Katten förtjenar med all rätt
Namn af Måster = Katten, ty igenom sina
många eliftiga Konster och grep, dödade
han en ganska rik Hese och derigenom brin-
gade en fattig Målnare Son, til Konun-
gens Måg, och sig sielf til en stor
Herre wid Hofwet.

Drebro,

Tryckt hos Joh. Pet. Lindh, 1786.

En sheet margin and title page

WILLIAM SHAKESPEARE

1564

WILLIAM SHAKESPEARE

... the ...
... money ...
... the ...
... the ...
... the ...
... the ...
... the ...
... the ...

← ... →

1564

... the ...

En Midelnare lämnade til sina tre Barn icke större Arf, än sin Qwarn, sin Åsna och sin Katt. Arfskiftet war således snart afgjort: hwarken Notarius eller Advocat tilkallades; de hade snart upåtit den lilla qwarlåtenskapen. Den äldste Sonen fick Qwarnen, den andre Åsnan, och den yngste Katten. Denne sidste war orrostelig deröfwer, at han fått den sämsta Lotten: Mine Bröder, sade han, kunna hederligen föda sig af sine Arfs-Lotter tilhopa; Men jag, sedan jag upåtit min Katt, och gjorde mig en Muss af hans Skinn, jag måste då dö af hunger. Katten, som hörde honom så tala för sig sielf, men lärtsade sig icke höra det, sade til honom med en alswarsam och myndig ton: oroa Er intet, min Herre, gif mig allenast en Säck, och låt göra mig et par Stöflar, med hwilka jag kan gå helskinnad igenom törnestigarne; Så skal Ni så se, at Ni är intet så wan-lottad som Ni tror. Kattens Husbonde trodde sig wäl icke kunna mycket lita derpå; Men efter han sett honom göra så många lustiga krum-spring, för at taga Råttor och Möß, såsom när han uphängde sig med fötterne, eller gjömde sig i Mycket, för at synas död, wille han dock ei misströsta om hjelp af honom i nödträng. När Katten fått hwad han begärde, stöflade han sig hurtigt, satte Säckén fylld med Kli och Agnar om halsen, fattade med framfötterna Säck-sidrena, och gick bort til en Jord-kula, hwarest uppehölt sig en stor mycken-

myckenhet af Kaniner. Där utsträckte han sig så som död, i förmodan at någon ung Kanin, (som ännu föga kände denna werldens ränker,) skulle frypa in i hans Säck och äta af hans lockemat. Knapt hade han lagt sig förrän han wan sin önskan: en ung nåsvis Kanin smög sin in i hans Säck, Måster-Ratten drog til snörena, grep och drap honom utan barmhertighet. Glad gick han med detta rof genast til Konungen, och begärte få företråde. Man lät honom stiga up til Hans Maj:ts rum; han steg in, gjorde en djup bugning för Konungen, och sade: jag har här en Kanin, som Herr Marquis af Carabas (så behagade honom at falla sin Herre) befalt mig at å hans wagnar frambära. Hålsa din Herre, svarade Konungen, at jag tackar honom, och at han gjort mig et synnerligt nöje. En annan gång gick han och gömde sig uti en Sædes-Åker, lade sin Säck öppen, och sedan två Rapphöns krupit in, drog han til snörena och fångade dem bägge. Han frambar ock dem til Konungen, såsom han gjort med Kaninen. Konungen emottog ock lika Nådigt de bägge Rapphönsen, och gaf honom Dricks-penningar. Ratten fortsfor sålunda 2 til 3 månader bortåt, at tid efter annan bära til Konungen Wildbråd af sin Herres Jagt. En dag då han fick höra, at Konungen skulle sparsera ut wid stranden med sin Dotter, den wackraste Prinsessa i werlden, sade han til sin Herre: Om Ni wil följa mit råd, är Eder lycka snart gjord; Ni behöfwer allenast gå ut och bada Er i Floden, på et ställe, som jag wil wisa Er, och sedan låta mig för-
ja

ja för resten. Marquis af Carabas gjorde såsom
hans Katt tilstyrkt honom, utan at fråga hwartil
det skulle tjena. Under det han badade sig, kom
Konungen der förbi, och Katten började ropa
med full hals, hjälp! hjälp! Herr Marquis af Ca-
rabas håller på at drunkna. Vid detta anstredde
fattere Konungen hufvudet ut genom Bagnedör-
ren, och då han igenkände Katten, som så må-
nga gånger varit til honom Willbråd, befalte han
sine wakhafwande at skynda sig til at hjälpa Herr
Marquis af Carabas. Medan man updrog den
fattige Marquisen utur Floden, gick Katten fram-
til Bagnen och sade til Konungen: at under den
hans Herre badat sig, hade Råfware bortagit
hans kläder, ehuru han ropat om hjälp af all sin
kraft (den skålmste Katten hade gömt dem under
en stor Sten). Konungen befalte strax, at en af
des wackraste Klädningar skulle framskaffas för
Herr Marquis af Carabas Konungen wisade hos
honom tusende höfligheter; och såsom de wackra Klä-
derne, hwilka man nyss gifwit honom, uphöjde
hans behageliga utseende (ty han war utom det
en wacker och wälffapad person) want han och
Prinsessans tvä; ja, Marquis af Carabas hade
icke förr kastat at henne två til tre mycket wörd-
samma blickar, som woro blandade med någon öms-
het, förån hon blef dödligt kär i honom. Konun-
gen wille då, at han skulle göra dem sällskap af-
wen i Bagnen. Katten, glad at se sin upsåt så-
ledes til en början winna en lyckelig fullbordan,
gick framföråt; och då han mötte Bänder, som
slogo af gräset på en ång, sade han til dem: Godt
folk,

folk, jag wil säga Er som en wän, at om J icke
swaren Konungen, i fall han frågar, hwilken äng-
gen tilhör, at at den tilhörer Herr Marquis af
Carabas, så blifwen J alle sönderhuggne så små
som Hacke, kött. Konungen frågade werkeligen
Slätter-Karlarne, hwilken den ängen tilhörde, som
de slogo. Den tilhör Herr Marquis af Carabas,
swarades af dem enhälligt: ty Rattens hotelse ha-
de skrämt dem. Ni har der en wacker Egendom,
sade Konungen til Marquis af Carabas. Ja,
swarade Marquis: Ed. Maj: täckes hiesel se at den
ängen gifwer ärligen en ynnig afkastning. Må-
ster-Ratten som gick alt jämt framsöråt, träffade
sedan Skördemän, och sade jämpåt til dem: Godt
folk, jag wil säga Er, som en wän, om J icke
sågen at alle dese åkrar tilhöra Marquis af Caras-
bas, blifwen Ni alle sönderhuggne så små som Kähl
och grön. Konungen, som for där förbi en liten
stund efteråt, wille weta hwilken ägde de åkrar
som han såg; de tilhöra Marquis af Carabas,
swarade Skördemännen; och Konungen glädde
sig äfwen deråt med Marquisen. Ratten som gick
framsör Caroksen, sade således det samma til alla
dem han mötte; och Konungen häpnade öfwer
Herr Marquis af Carabas stora Egendom. Må-
ster-Ratten kom ändteligen til et wacker Slott,
som ägdes af en Kiese eller Zätte, den rikaste man
någonsin sett: ty alla de ägor, som Konungen öf-
wersarit, tilhörde detta Slott. Ratten hade gjordt
sig underrättad om denne Kiese, hwilken han war
och hwad han kunde göra, begärte, nu få tala
wid honom, förebärande at han icke kunnat se sig
så

så nära hans Slott, utan tillika hafwa äran at
få betyga honom sin vördnad. Resen emottog ho-
nom så höfligt, som en Rese kan göra, och lät
honom hvilka. Man har försäkrat mig, sade Kat-
ten, at Ni har den gåfwan at omskapa Er i alla
slags djur; at Ni til exempel, kan omskapa Er i
et Lejon, en Elephant? Det är sant, svarade Res-
sen wresigt; och för at bewisa Er det, så skal Ni
få se mig straxt blifwa Lejon. Ratten blef så för-
sträckt, när han fick se et Lejon framsför sig at han
straxt skyndade sig up på Takrännorna, och det
ej utan stor möda och farlighet för des Stöflars
skull, hwilka intet dugde at gå på Tegelsten. Res-
sen öfswergaf snart denna skapelsen; Ratten steg
ned och tilstod at han varit rädd. Man har wi-
dare försäkrat mig sade Ratten, änskönt jag icke
kan tro det, at Ni också förmår antaga de minsta
djurens skapnad, til exempel, at omskapa Er til
en Råtta, ja til til en Mus: jag bekänner, at jag
anser alt detta för omöjligt. Omöjligt! inföll
Resen; det skal Ni få se och i det samma förwand-
lade han sig til en Mus, som lopp på gålfwet.
Straxt sprang Ratten fram, nappade i och upåt
henne. I medlertid föll det Konungen in, som un-
der förbi-resan fick se detta wackra Rese-Slott,
at wilja gå därin och bese det. När Ratten fick
höra Wagnars bullrande på Windbruggan, läpp
han Konungen til mötes och sade: Ed. Maj:t war
wälfkommen i detta Marqvis af Carabas Slott.
Hwad Herr Marqvis, ropade Konungen, hör det-
ta Slott Er också til? Intet kan wara wackrare
än denne Gård och des åbygnad, lät of och bese
det

det inuti. Marqvisen gaf Prinseskan handen; Konungen gick först, och de andre följde efter uti et stort rum, hwarest de funno tilredd en prächtig måltid, som Kesen låtit anställa för sina wänner, hwilka den dagen skulle besökt honom, men icke tordes, sedan de fått weta at Konungen war där. Konungen intagen af Herr Marquis af Carabas goda egenskaper, äfwen som hans Dotter war ganska kär i honom, och sedan han sett hans stora egendom, sade til honom efter några glas: det skal komma på Er an, Herr Marquis af Carabas, om Ni wil blifwa min Wåg. Marqvisen gjorde stor bugning, antog det ärefulla tilbudet, och fick Prinseskan samma dag til ägta. Hwarefter gjordes et ganska stort Bröllop, som warade ungefärligen lika länge som Siflas Barnsöl; och den elistiga Ratten blef Marschalk i Herr Marquis af Carabas Håf. Måster-Ratt tog sedan aldrig någon Mus, utan för at roa sig med den.

S e d o = L ä r a .

Ehuru stor och kär den förmån synas må,
At Sonen efter Far et digert arf kan få:
Dock gagnar Ungdom mer en slitig wettighet,
Än alt hwad man i skänk och arf den gifwa wet.

